

Sygn. akt: I C 732/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	Sekretarka Anna Jakubiszyn

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2015 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa M. J.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda M. J. kwotę 18.288,52 zł (osiemnaście tysięcy dwieście osiemdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda M. J. kwotę 3.861,73 zł (trzy tysiące osiemset sześćdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt trzy grosze) tytułem części poniesionych kosztów postępowania,

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 387,04 zł (trzysta osiemdziesiąt siedem złotych cztery grosze) tytułem części poniesionych kosztów opinii biegłych,

V. nakazuje ściągnąć od powoda M. J. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 143,15 zł (sto czterdzieści trzy złote piętnaście groszy) tytułem części poniesionych kosztów opinii biegłych.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do tutejszego Sądu w dniu 29 maja 2013 roku powód M. J. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 24.998,33 zł tytułem zapłaty części niewypłaconego odszkodowania należnego z tytułu szkody powstałej na skutek zdarzenia drogowego z dnia 15 marca 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od tej kwoty od dnia 18 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania według spisu kosztów załączonego do pozwu. Spis ten obejmował kwotę 4.800 zł wynagrodzenia pełnomocnika, 1.250 zł kosztów opłaty sądowej i 17 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu podniósł, że w dniu 15 marca 2013 roku miała miejsce kolizja drogowa, w trakcie której uszkodzony został pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) 3TR3 będący własnością powoda. Pojazd

sprawcy kolizji posiadał ważną polisę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wykupioną u strony pozwanej. Dnia 27 marca 2013 roku powód zlecił sprawdzenie elementów zawieszenia oraz układu kierowniczego. Wysokość naprawy powyższych zespołów została wyceniona na kwoty w wysokości 1.295 zł (koszt naprawy robocizny według czasów fabrycznych) oraz 9.893 zł (koszt materiału). Cena usługi polegającej na sprawdzeniu powyższych zespołów oraz na sporządzeniu kalkulacji naprawy uszkodzonych elementów wyniosła 80 zł. Decyzją z dnia 28 marca 2013 roku strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność za szkodę z dnia 13 marca 2013 roku oraz przyznała powodowi odszkodowanie w wysokości 9.038 zł. W ocenie powoda przyznana mu przez stronę pozwaną kwota odszkodowania nie oddawała rozmiarów rzeczywiście poniesionej przez niego szkody, dlatego też zdecydował się zlecić sporządzenie kalkulacji naprawy pozostałych uszkodzonych elementów w pojeździe przez niezależnego rzeczoznawcę. Ze sporządzonej kalkulacji wynikało, iż uszkodzenia powstałe na skutek zdarzenia drogowego z dnia 15 marca 2013 roku zostały wycenione na kwotę w wysokości 22.214,83 zł (kalkulacja nie obejmowała wyceny wartości uszkodzeń pojazdu wskazanych w wycenie z dnia 27 marca 2013 r.). Ponadto powód wskazał, że niniejszym pozwem dochodzi także zapłaty kwoty 553,50 zł tytułem kosztów poniesionych w związku ze sporządzeniem tejże wyceny. Ostatecznie powód wycenił poniesioną przez niego szkodę w wyniku zdarzenia z dnia 15 marca 2013 roku na kwotę 34.036,33 zł i wyszczególnił, że na kwotę tę składa się: koszt naprawy uszkodzonego pojazdu w wysokości 1.295 zł i 9.893 zł, koszt pierwszej kalkulacji w wysokości 80 zł, koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynikający z kalkulacji szkody w wysokości 22.214,83 zł i koszt sporządzenia drugiej kalkulacji w wysokości 553,50 zł. W związku z tym powód podniósł, że dochodzi zapłaty brakującej części odszkodowania w kwocie 24.998,33 zł, stanowiącej różnicę między kwotą wynikającą z przedstawionych powyżej kosztów w związku ze szkodą z dnia 15 marca 2013 roku, tj. 34.036,33 zł, a kwotą dotychczas wypłaconego przez stronę pozwaną odszkodowania 9.038 zł. Jako podstawę prawną swojego roszczenia wskazał powód artykuł 822 k.c. w zw. z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.).

W odpowiedzi na pozew, która wpłynęła do tutejszego Sądu dnia 1 lipca 2013 roku (k. 36-41) strona pozwana Towarzystwo (...) w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana przyznała, że prowadziła postępowanie likwidacyjne na podstawie dokonanego przez powoda zgłoszenia szkody dotyczącej pojazdu marki A. (...) nr rej (...) 3TR3 powstałej w dniu 15 marca 2013 roku wskutek kolizji z samochodem, którego posiadacz ubezpieczony był w zakresie OC u strony pozwanej. Z tego tytułu strona pozwana wypłaciła powodowi tytułem odszkodowania za szkodę na pojeździe kwotę 9.038 zł. Strona pozwana podniosła także, że na rynku powszechnie dostępne są części zamienne renomowanych producentów spełniające wszelkie kryteria jakościowe i estetyczne stawiane elementom zamiennym sygnowanym przez producenta pojazdu, jednocześnie są znacznie od nich tańsze – nawet o 40 – 50%. Strona pozwana zakwestionowała walor dowodowy przedstawionych przez powoda prywatnych wycen szkody. Z ostrożności procesowej zakwestionowała także żądanie zasądzenia odsetek za zwłokę, podnosząc, iż termin spełnienia świadczenia w niniejszej sprawie powinien być określony na podstawie art. 455 k.c. poprzez wezwanie do zapłaty. Tymczasem powód nie wzywał pozwanego do zapłaty ani nie podnosił przed procesem, że nie zgadza się z wyliczoną kwotą odszkodowania. Strona pozwana zakwestionowała również wysokość dochodzonego przez powoda zwrotu kosztów procesu w postaci wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w podwójnej stawce, albowiem zdaniem strony pozwanej nie wykazano, aby uzasadniał powyższe wysoki nakład pracy pełnomocnika.

Pismem z dnia 25 lipca 2013 roku (k. 55-56) pełnomocnik powoda podniósł, że powód nie dokonał naprawy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) 3TR3. W związku z tym, że pojazd jest dla powoda niezbędnym przedmiotem codziennego użytku a kwota wypłacona przez stronę pozwaną nie pozwoliła na pokrycie kosztów związanych z przywróceniem pojazdu do stanu sprzed szkody, powód zdecydował się sprzedać pojazd jako uszkodzony.

Na rozprawie w dniu 4 września 2013 roku (k. 64) pełnomocnik powoda oświadczył, że podtrzymuje powództwo w całości, a w związku z tym, że nie była to szkoda całościowa, a częściowa dochodzi kosztów naprawy i opiera się tutaj na opiniach prywatnych sporządzonych przez rzeczoznawcę. Powód zakwestionował zarówno obniżenie kosztów naprawy w zakresie uznanym przez zakład ubezpieczeń poprzez nieuzasadnione przyjęcie amortyzacji na poziomie 50 – 70% oraz przyjęcie niższej stawki robocizny, jak również zakwestionował nieuznanie przez stronę pozwaną niektórych uszkodzeń.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 15 marca 2013 roku ok. godz. 19.55 na skrzyżowaniu z wjazdem na A4 w miejscowości D. miała miejsce kolizja drogowa, w trakcie której uszkodzony został pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) 3TR3 będący własnością powoda M. J.. Kierujący pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) z naczepą S. o nr rej. (...) K. P. wykonał nieprawidłowy manewr skręcania na rondzie - wjechał na rondo ze zbyt dużą prędkością, co uniemożliwiło mu poruszanie się po pasie ruchu wyznaczonym na rondzie i w pobliżu prawej krawędzi tego pasa. Z uwagi na nadmierną prędkość wjechał w część samochodu A. (...) należącego do powoda, który w wyniku tego został odrzucony na lewą część pasa ruchu, gdzie uderzył kołem w krawężnik obramowania pasa ruchu, a następnie powrócił na pas ruchu. Z miejsca zdarzenia samochód powoda został odholowany. Za spowodowanie powyższej kolizji kierujący K. P. został ukarany mandatem karnym w wysokości 200 zł.

Samochód powoda został nabyty przezeń w drodze wewnątrzspółnotowego nabycia towaru niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju i zapłacony został od niego podatek akcyzowy. Na potrzeby Urzędu Celnego, ustalającego wymiar podatku akcyzowego, została sporządzona wycena pojazdu na kwotę 48.600 zł. Samochód został nabyty przez powoda w stanie po kolizji. Pojazd powoda miał jednakże przed dopuszczeniem do ruchu na terenie kraju przeprowadzone badanie techniczne, przed którym wykonano potrzebne naprawy.

Dowód: opinia biegłego sądowego W. J. z dnia 13 stycznia 2015 roku (k. 183 – 192), opinia uzupełniająca biegłego sądowego W. J. z dnia 28 sierpnia 2015 roku (k. 261 – 276), notatka urzędowa z dnia 15 marca 2013 roku (k.127), zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu (k.128), zlecenie holowania pojazdu z dnia 15 marca 2013 roku (k.129), dokumentacja z Urzędu Celnego (k.239 – 245).

W wyniku zdarzenia z dnia 15 marca 2013 roku w pojeździe powoda powstały następujące uszkodzenia widoczne: głębokie zarysowanie tarczy koła przedniego lewego, pocieranie tarczy koła przedniego prawego, brak kołpaka, rozcięta opona zimowa marki P., głębokie zarysowania zderzaka przedniego, porysowania reflektora prawego, rozbita szyba, uszkodzenia prawej listwy dachu, pogięcie błotnika przedniego prawego, zdeformowanie osłony wnęki koła przedniego, pogięcie komory pokrywy silnika, pogięcie drzwi przednich prawych, oberwanie lusterka zewnętrznego prawego, uszkodzenie listwy ozdobnej drzwi przednich prawych, uszkodzenie klamki zewnętrznej drzwi przednich prawych, zdeformowanie obramowania drzwi przednich prawych, uszkodzenie drzwi tylnych prawych, uszkodzenie klamki zewnętrznej drzwi tylnych prawych, porysowanie listwy ozdobnej na słupku przednim drzwi prawych, zdeformowanie obramowania drzwi tylnych prawych, pogięcie błotnika tylnego prawego. Dostrzeżono ponadto nieprawidłowy kąt pochylenia koła przedniego prawego, który może wskazywać na uszkodzenie wahaczy. Ze względów bezpieczeństwa należało wymienić w pojeździe niewidoczne elementy, mające wpływ na bezpieczeństwo i zgodność z przepisami, tj. łożyska kół przednich, amortyzator koła przedniego prawego, oponę przednią lewą, oponę prawą i dopasować bieżnik.

Dowód: opinia biegłego sądowego W. J. z dnia 13 stycznia 2015 roku (k. 183 – 192), opinia uzupełniająca biegłego sądowego W. J. z dnia 28 sierpnia 2015 roku (k. 261 – 276),

Dnia 27 marca 2013 roku powód zlecił sprawdzenie elementów zawieszenia oraz układu kierowniczego. Wycena kosztów naprawy powyższych elementów została sporządzona przez (...) Sp. z o.o. S.K.A. w dniu 27 marca 2013 roku.

Wysokość naprawy powyższych zespołów została wyceniona na kwoty: 1.295 zł (koszt naprawy robocizny według czasów fabrycznych) oraz 9.893 zł (koszt materiału). Cena usługi polegającej na sprawdzeniu powyższych zespołów oraz na sporządzeniu kalkulacji naprawy uszkodzonych elementów wyniosła 80 zł. Powód poniósł ten koszt.

Dowód: wycena kosztów naprawy usterek po sprawdzeniu według (...) (k.11), faktura z dnia 27 marca 2013 roku o numerze (...) (...) (k.12).

Strona pozwana Towarzystwo (...) w W. sporządziła w toku postępowania likwidacyjnego własną wycenę szkody powstałej w pojeździe powoda wskutek kolizji z dnia 15 marca 2013 r. Szkodę tę wyceniła na kwotę 9.037,83 zł.

Dowód: kosztorys – (...)`S nr (...) z dnia 27 marca 2013 roku (k.24 -26), akta szkody nr (...)

Decyzją z dnia 28 marca 2013 roku strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność za szkodę. Przyznała jednocześnie powodowi bezsporną kwotę odszkodowania w wysokości 9.038 zł.

Dowód: pismo strony pozwanej z dnia 28 marca 2013 roku (k.13).

Dnia 9 kwietnia na zlecenie powoda sporządzono wycenę szkody w pojeździe powoda w Biurze (...) w N. prowadzonym przez J. K.. Wyceniający ocenił koszty naprawy na kwotę 22,214,83 zł. Koszty sporządzenia tej wyceny wyniosły 553,50 zł i zostały poniesione przez powoda.

Dowód: kalkulacja szkody nr JK/195 (k. 14 – 20), dokumentacja fotograficzna (k.21), faktura Vat nr (...) z dnia 10 kwietnia 2013 roku (k.22).

Powód nie wykonał żadnych napraw uszkodzonego samochodu i zbył go w stanie uszkodzonym w drodze umowy sprzedaży zawartej dnia 11 kwietnia 2013 r. za cenę 60.000 zł.

Dowód: pismo (...) Centrum (...) z dnia 17 lipca 2013 roku (k.52), umowa sprzedaży samochodu marki A. (...) z dnia 11 kwietnia 2013 roku (k.57)

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powoda wynosi 26.693,02 zł.

Dowód: opinia biegłego sądowego W. J. z dnia 13 stycznia 2015 roku (k. 183 – 192), opinia uzupełniająca biegłego sądowego W. J. z dnia 28 sierpnia 2015 roku (k. 261 – 276), uzupełniające ustne opinie biegłych: W. J. i częściowo J. D. (k. 254 – 257), częściowo opinia biegłego sądowego J. D. z dnia 28 stycznia 2014 roku (k. 92 - 110), częściowo opinia biegłego sądowego J. D. z dnia 21 sierpnia 2014 roku (k.146 – 152), częściowo uzupełniająca ustna opinia biegłego sądowego J. D. z dnia 1 października 2014 roku (k.165 – 167),

Powód zawarł ze swoim pełnomocnikiem procesowym umowę o świadczenie usług prawnych z dnia 20 maja 2013 roku, na mocy której zobowiązał się do zapłaty wynagrodzenia w kwocie 4.800 zł w terminie 14 dni od daty zawarcia umowy.

Dowód: umowa o świadczenie usług prawnych z dnia 20 maja 2013 roku (k.27 – 28), faktura Vat (...) z dnia 29 maja 2013 roku (k.29)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Sąd oparł ustalenia faktyczne sprawy na następujących dowodach z dokumentów: notatce urzędowej z dnia 15 marca 2013 roku, zaświadczeniu o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu, zleceniu holowania pojazdu z dnia 15 marca 2013 roku, dokumentacji z Urzędu Celnego, wycenie kosztów naprawy usterek po sprawdzeniu według (...), fakturze z dnia 27 marca 2013 roku o numerze (...) (...), kosztorysie – (...)`S nr (...) z dnia 27 marca 2013 roku, dokumentach znajdujących się w aktach szkody nr (...), piśmie strony pozwanej z dnia 28 marca 2013 roku

zatytułowanym, kalkulacji szkody nr JK/195, dokumentacji fotograficznej, fakturze Vat nr (...) z dnia 10 kwietnia 2013 roku, piśmie (...) Centrum (...) z dnia 17 lipca 2013 roku, umowie sprzedaży samochodu marki A. (...) z dnia 11 kwietnia 2013 roku, umowie o świadczenie usług prawnych z dnia 20 maja 2013 roku, fakturze Vat (...) z dnia 29 maja 2013 roku.

Wartość dowodową powyższych dokumentów nie była kwestionowana przez strony prócz dokumentów w postaci prywatnych wycen i kalkulacji szkody sporządzonych na zlecenie powoda, które zostały zakwestionowane pod względem treści przez stronę pozwaną.

W związku z tym, że wysokość szkody była sporna pomiędzy stronami Sąd przeprowadził w sprawie liczne opinie biegłych, które miały na celu ustalenie rzeczywistego rozmiaru szkody. W szczególności na zlecenie Sądu przeprowadzono: opinię biegłego sądowego J. D. z dnia 28 stycznia 2014 roku, opinię biegłego sądowego J. D. z dnia 21 sierpnia 2014 roku, uzupełniającą ustną opinię biegłego sądowego J. D. z dnia 1 października 2014 roku, opinię biegłego sądowego W. J. z dnia 9 stycznia 2015 roku, uzupełniające ustne opinie biegłych: W. J. i J. D., opinię techniczną uzupełniającą biegłego sądowego W. J. z dnia 22 sierpnia 2015 roku.

Ostatecznie Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego na dowodzie w postaci: opinii biegłego sądowego W. J. z dnia 9 stycznia 2015 roku oraz na opinii technicznej uzupełniającej biegłego sądowego W. J. z dnia 22 sierpnia 2015 roku, która została wydana po dokonanej konfrontacji opinii ustnych obu biegłych. Odnośnie pozostałych opinii Sąd przydał im wartość wiarygodności w zakresie, w jakim nie wykluczały się z opinią biegłego W. J..

Zarzuty do opinii biegłego sądowego W. J. z dnia 9 stycznia 2015 roku zgłosiła strona pozwana, która wskazywała, że opinia pozostaje w sprzeczności z opinią biegłego sądowego J. D., który na rozprawie w dniu 1 października 2014 roku stwierdził, iż to powód był sprawcą przedmiotowej kolizji, a co najmniej się do niej przyczynił. Biegły J. D. wskazał także, że samochód powoda przed zdarzeniem brał udział w innej poważnej kolizji. Ponadto powyższa opinia biegłego W. J. także w kwestii uszkodzeń pojazdu została zakwestionowana przez stronę pozwaną, która podniosła, że biegły powołuje się na Prawo o ruchu drogowym, nie wskazując konkretnych przepisów w miejscu, w którym uzasadnia konieczność wymiany „niewidocznych” części pojazdu, które jego zdaniem mogą być uszkodzone.

Ostatecznie po przeprowadzonej konfrontacji ustnych opinii obu biegłych oraz po zapoznaniu się z dokumentacją z Urzędu Celnego Sąd uznał zarzuty strony pozwanej za bezzasadne. Niezależnie bowiem od tego, że pojazd powoda już wcześniej był uszkodzony przed jego zakupem przez powoda, to został on dopuszczony do ruchu, a więc jak podaje biegły W. J., przed tą okolicznością wykonano potrzebne naprawy. Sąd dał wiarę również twierdzeniom biegłego W. J., iż powód nie przyczynił się do szkody i wykluczone jest, aby najechał na samochód ciężarowy. Albowiem sposobowi uszkodzenia pojazdu, który został określony w opinii biegłego J. D. przeczą uszkodzenia pojazdu, które w zestawieniu z topografią ronda, wskazują na to, iż to samochód ciężarowy najechał na samochód powoda. Biegły W. J. odnosząc się także do szerszego zakresu uszkodzeń, słusznie podniósł, iż niektóre z uszkodzeń mogą się ujawnić dopiero po przejechaniu 2000 km na uszkodzonym zawieszeniu i dla bezpieczeństwa ruchu należy je wymienić.

Zważywszy na powyższe Sąd uznał wydane przez biegłego W. J. opinie za wiarygodne i w pełni rzetelne oraz przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie. Biegły dysponuje kwalifikacjami, wiedzą i doświadczeniem, które uwiarygadniają formułowane przez niego tezy. Co więcej, w sposób zborny, logiczny i jasny odpowiedział na wszystkie zarzuty strony pozwanej do swojej opinii, a także w sposób zrozumiały, klarowny i szybki replikował tezy biegłego J. D..

Wobec tego Sąd przyjął za opinią biegłego W. J. z dnia 22 sierpnia 2015 roku, że koszt naprawy pojazdu brutto wynosi 26.693,02 zł. Opinia ta, jak wskazane było powyżej, nie została zakwestionowana przez powoda. Strona pozwana co prawda zakwestionowała ją pismem z dnia 16 października 2015 roku, jednakże nie formułując nowych zarzutów, a podtrzymując dotychczasowe, na które odpowiedzi dostarczyła wskazana wyżej „konfrontacja” opinii biegłych w połączeniu z dokumentacją z Urzędu Celnego.

W niniejszej sprawie odpowiedzialność strony pozwanej Towarzystwa (...) w W. opiera się na przepisach art. 805 § 1 i 2 k.c., art. 822 k.c. w związku z przepisami art. 436 § 2 k.c., art. 415 k.c., art. 363 § 1 k.c. oraz na przepisach ustawy

z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.03.124.1152 ze zm.).

Stosownie do treści art. 805 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie: przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku, a przy ubezpieczeniu osobowym – umówionej sumy pieniężnej, renty lub innego świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku w życiu osoby ubezpieczonej.

Zasady podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1151). Przez działalność taką rozumie się wykonywanie czynności ubezpieczeniowych związanych z oferowaniem i udzielaniem ochrony na wypadek ryzyka wystąpienia skutków zdarzeń losowych.

W myśl przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W sprawie bezsporne pozostawało, że sprawca kolizji z dnia 15 marca 2013 roku, którego ruchem została tego dnia wyrządzona powodowi szkoda posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Strona pozwana nie kwestionowała samego faktu, iż w okresie przedmiotowego zdarzenia była odpowiedzialna na podstawie polisy OC do naprawienia szkody powstałej w związku z ruchem tego pojazdu, a jedynie możliwość powstania opisanych w zgłoszeniu szkody przez powoda uszkodzeń oraz wysokość wyceny, jak również wskazywała na możliwe przyczynienie się powoda do szkody, co jednak jak wskazano wyżej zostało przez Sąd rozstrzygnięte na podstawie opinii biegłego W. J. na korzyść powoda. Nie może zatem budzić wątpliwości, iż za wyżej opisaną szkodę w mieniu M. J. odpowiedzialność ponosi w zakresie udzielonej ochrony w ramach umowy ubezpieczenia OC pojazdów mechanicznych - strona pozwana.

Zgodnie z przepisem art. 436§1 k.c. odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch pojazdu ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

Przepis art. 436§2 k.c. stanowi natomiast, że w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te odpowiedzialne są za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeszności.

W związku z powyższym, na gruncie niniejszej sprawy znajdzie zastosowanie także przepis art. 415 k.c., który stanowi, że kto z własnej winy wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przesłankami tej odpowiedzialności są szkoda, czyn sprawcy noszący znamiona winy oraz związek przyczynowy pomiędzy tymże czynem a szkodą. Komentowany przepis stanowi, że sprawca ponosi odpowiedzialność deliktową na zasadzie winy. Ustawodawca nie definiuje pojęcia winy. W judykaturze i piśmiennictwie, pod wpływem prawa francuskiego, upowszechnił się pogląd wskazujący na dwa elementy winy: obiektywny i subiektywny (albo ujmujący winę w znaczeniu obiektywnym i subiektywnym). Obiektywny wyraża się w uznaniu za zawinione zachowań niezgodnych z

przepisami prawa lub określonymi regułami etycznymi. Natomiast składnik subiektywny wyraża się w uznaniu za zawinione zachowań rozmyślnie wyrządzających szkodę oraz niedbalstwa.

Odnosząc powyższe rozważania i ustalony stan faktyczny w sprawie do przesłanek warunkujących naprawienie szkody w rozumieniu art. 415 k.c. wskazać należy, że jak wynika z ustalonego stanu faktycznego kierujący pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym (...) K. P. wykonał nieprawidłowy manewr skręcania na rondzie - wjechał na rondo ze zbyt dużą prędkością, co uniemożliwiło mu poruszanie się po pasie ruchu wyznaczonym na rondzie i w pobliżu prawej krawędzi tego pasa. Z uwagi na nadmierną prędkość wjechał w część samochodu A., który w wyniku tego został odrzucony na lewą część pasa ruchu, gdzie uderzył kołem w krawężnik obramowania pasa ruchu, a następnie powrócił na pas ruchu.

Jeśli idzie o drugą przesłankę, czyli szkodę, to zmaterializowała się ona po stronie powoda w postaci uszkodzeń elementów jego pojazdu marki A. (...). W wyniku zdarzenia pojazd powoda odniósł następujące uszkodzenia widoczne: głęboko zarysowaną tarczę koła przedniego lewego, pocieraną tarczę koła przedniego prawego, brak kołpaka, rozciętą oponę zimową marki P., głęboko zarysowany zderzak przedni, porysowany reflektor prawy, rozbitą szybę, uszkodzoną listwę dachu prawą, pocięty błotnik przedni prawy, zdeformowaną osłonę wnęki koła przedniego, pociętą komorę pokrywy silnika, pocięte drzwi przednie prawe, oberwanie lusterka zewnętrznego prawego, uszkodzenie listwy ozdobnej drzwi przednich prawych, uszkodzenie klamki zewnętrznej drzwi przednich prawych, zdeformowanie obramowania drzwi przednich prawych, uszkodzenie drzwi tylnych prawych, uszkodzenie klamki zewnętrznej drzwi tylnych prawych, porysowanie listwy ozdobnej na słupku przednim drzwi prawych, zdeformowanie obramowania drzwi tylnych prawych, pocięcie błotnika tylnego prawego, nieprawidłowy kąt pochylenia koła przedniego prawego może wskazywać na uszkodzenie wahaczy. Ze względów bezpieczeństwa należy wymienić niewidoczne elementy, mające wpływ na bezpieczeństwo i zgodność z przepisami, tj. łożyska kół przednich, amortyzatora koła przedniego prawego, opony przedniej lewej, opony prawej i dopasowania bieżnika.

Powód domagał się w niniejszej sprawie zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej kwoty 24.998,33 zł tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę w postaci uszkodzenia jego samochodu.

Zgodnie z art. 361§1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. Przepis art. 361§2 k.c. stanowi natomiast, że w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje starty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W myśl art. 363§1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź też przywrócenia stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Z kolei treść art. 363§2 k.c. nakazuje, w przypadku naprawienia szkody w pieniądzu, ustalenie odszkodowania według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Z powołanych przepisów wynika, że to w gestii poszkodowanego leży wybór formy rekompensaty doznanej przez niego szkody. Poszkodowany może się zatem domagać albo przywrócenia stanu poprzedniego – restytucja bądź zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Odpowiedzialność natomiast obowiązanego do naprawienia szkody ogranicza się wyłącznie do normalnych następstw działania lub zaniechania z którego wynikła szkoda. Odpowiedzialność ta zatem odwołuje się do teorii adekwatnego związku przyczynowego. Natomiast dla stwierdzenia w danym stanie faktycznym adekwatnego związku przyczynowego należy ustalić czy zdarzenie stanowi warunek konieczny powstania szkody oraz ustalić czy szkoda jest normalnym następstwem tego zdarzenia.

Za podstawę wyliczenia poniesionej przez powoda szkody na skutek kolizji z dnia 18 kwietnia 2015 roku posłużyła ustalona przez biegłego W. J. wartość wyceny naprawy pojazdu brutto na kwotę 26.693,02 zł. Od tej kwoty Sąd odjął kwotę już wypłaconego odszkodowania, tj. 9.038 zł i dodał kwotę 80 zł kosztów sporządzenia pierwszej prywatnej wyceny uszkodzeń oraz kwotę 553,50 zł kosztów sporządzenia drugiej prywatnej wyceny uszkodzeń, co

dało wynik 18.288,52 zł. Kwota ustalona przez biegłego J. nie odzwierciedla w sposób pełny poniesionej przez powoda szkody. Winna ona zostać powiększona o poniesione przez powoda koszty opinii prywatnych sporządzonych przez rzeczoznawcę i firmę (...) Sp. z o.o. S.K.A. w dniu 27 marca 2013 roku na jego wniosek. Koszty te pozostawały bowiem w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę albowiem sporządzenie tych kalkulacji było niezbędne dla ustalenia wysokości roszczeń powoda celem ich przymusowego dochodzenia przed sądem. Na podstawie tych opinii powód uzyskał bowiem informację o wysokości należnego mu odszkodowania oraz o tym, że odszkodowanie uznane i wypłacone mu przez stronę pozwaną nie stanowi pełnego pokrycia kosztów doprowadzenia pojazdu do stanu poprzedniego. W oparciu o te opinie powód wywiódł swoje roszczenie i ich koszt w całości podlega zwrotowi.

Odnosząc się już do trzeciej przesłanki wymienionej w art. 415 k.c., a mianowicie związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem K. P. a szkodą, to bez wątplenia należy przyjąć, że przedmiotowe zdarzenie (zderzenie dwóch pojazdów – powoda A. (...) oraz pojazdu marki M. prowadzonego przez K. P.) stanowi warunek konieczny powstania tej szkody w postaci uszkodzeń auta powoda. Uszkodzenia te są również normalnym następstwem tego zderzenia, będąc konsekwencją oddziaływania na siebie dwóch ciał i wyzwolonej na skutek tego oddziaływania energii kinetycznej.

Orzeczenie o odsetkach uzasadnia przepis art. 481§1 k.c. Stanowi on, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Wysokość odsetek reguluje przepis art. 481§2 k.c., który stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Dodatkowo przepis art. 482§1 k.c. stanowi, że od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Poza tym przepis art. 14 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zatem w przedmiotowej sprawie Sąd zasądził odsetki od kwoty odszkodowania w wysokości 18.288,52 zł, albowiem zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Mając na uwadze, że powód dokonał zawiadomienia o szkodzie w dniu 18 marca 2013 roku strona pozwana zobowiązana była do zapłaty pełnego odszkodowania do dnia 17 kwietnia 2013 roku. Uzasadnia to żądanie wypłaty odsetek liczonych od kwoty niewypłaconego odszkodowania, którego dochodzi powód w niniejszym pozwie od dnia 18 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania uzasadnia treść art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego uwzględnienia roszczeń koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone, bowiem powód wygrał postępowanie w 73%.

Poniesione przez powoda koszty to m. in. kwota 2.400 zł wynagrodzenia pełnomocnika ustalona na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163 poz. 1349 z późn. zm.), który stanowi, iż stawki minimalne przy wartości przedmiotu sporu powyżej 10.000,00 zł do 50.000,00 zł wynosi 2.400,00 zł. Kolejne koszty poniesione przez powoda to: kwota dwóch opłat skarbowych od pełnomocnictwa w kwocie po 17 zł, 1.250 zł opłaty sądowej od pozwu, 2.500 zł zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłych. Razem koszty poniesione przez powoda to kwota 6.184 zł. Poniesione przez stronę pozwaną koszty to 2.417 zł (2.400 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa).

Sąd nie uznał za zasadne przyznanie pełnomocnikowi strony powodowej wynagrodzenia w podwójnej stawce, albowiem nakład pracy pełnomocnika nie był w tej sprawie większy od przeciętnego nakładu profesjonalnych pełnomocników w sprawach tego typu.

Powód wygrał sprawę w 73%, a 73% z poniesionych przezeń kosztów to kwota 4.514,32 zł. Pozwany wygrał sprawę w 27%, a 27% z poniesionych przez niego kosztów to kwota 652,59 zł. W związku z powyższym Sąd zasądził na rzecz powoda różnicę pomiędzy kwotą poniesionych przez niego kosztów 4.514,32 zł, a kwotą kosztów poniesionych przez stronę pozwaną, tj. 652,59 zł, co dało kwotę 3.861,73 zł.

Ponadto na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) Sąd w proporcjach w jakich strony przegrały sprawę obciążył ich kosztami opinii biegłych w 27% powoda, a w 73% obciążył tymi kosztami stronę pozwaną, co znalazło odzwierciedlenie w punktach IV i V wyroku.